

JÁNOS EVANGÉLIUMA

3-4.

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere.

Nikodémusról tudunk néhány dolgot, pl. nagyon gazdag volt, mert a keresztre feszítés után az arimateai Józseffel együtt elkérte Jézus testét, hogy bebalzsamozza. Erre a célra kb. 50 kilónyi drága balzsamot hozott, amit csak egy tehetős ember engedhetett meg magának. A zsidók egyik vezetőjének lenni annyit jelent, hogy a zsidó Nagytanács 70 tagjának egyike volt. Jézus szerint a zsidók egyik tanítója is volt. Végül pedig egyike volt a kb. hatezer farizeusnak, akik arra szánták a teljes életüket, hogy a törvényt megtartsák.

A farizeusok felismerték, hogy az Ószövetség első öt fejezete Isten által ihletett. Az írástudók értelmezni akarták ezt az öt könyvet, ezt a magyarázatot nevezik Mishnának. Például, a törvény azt mondta, hogy *„emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!”* A Mishnában 24 fejezetet írtak arról, hogy ez mit is jelent a gyakorlatban. Isten nagyon egyszerűen fogalmazott: *„Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat!”* Az írástudók azonban 24 fejezeten keresztül magyarázták, hogy ez mit jelent, és hogy hol vannak a határok ezzel kapcsolatban, vagyis meddig lehet elmenni a törvény megsértése nélkül.

A farizeusok arra törekedtek, hogy az egész Mishnát, tehát a törvény teljes magyarázatát megtartsák. A Mishnán kívül még a Talmudot is megírták, ami a Mishna magyarázata volt. Az egész csak egyre nőtt és terebélyesedett. A farizeusok elsődleges célja az életben az volt, hogy megtartsák a törvényt.

Nikodémus tehát farizeus és zsidó vezető volt. Ha valaki méltónak bizonyulhatott az isteni kegyelem kiérdemlésére a törvény megtartása által, akkor ő lehetett volna az. Ha bárki bizonyíthatta igaz voltát Isten előtt, annak farizeusnak kellett lennie. Ha a törvény általi megigazulás létezett volna, akkor a farizeusok elérték volna azt. Ha egy ember Isten előtt megigazulhatott volna a cselekedetei által, akkor a farizeusokat mind igaznak kellett volna nyilvánítani. Ha létezett volna valaki, akinek nem lett volna szüksége az újjászületésre, akkor a farizeusok megütötték volna a mércét.

De annak ellenére, hogy a zsidók vezetője, farizeus és tanító volt, mégis Jézushoz vonzódott, hasonlóan ahhoz a gazdag ifjúhoz, aki Jézus előtt letérdelt és azt kérdezte: *„Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”* Jézus elsorolta neki az utolsó hat parancsolatot, mire ő azt mondta: *„Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. Mi fogyatkozás van még bennem?”* Érezte, hogy valami még hiányzik.

Valószínű, hogy Nikodémus is ugyanerre a felismerésre jutott: valami még hiányzik. Felismerte Jézusban a különleges képességet és küldetést.

Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.”

Olyan dolgott látott meg, amit a többi farizeus nem ismert fel, és ez a tény Jézus mellett tanúskodik. Jézus maga is azt mondta a tanítványoknak, hogy *„Higgyetek nekem, hogy én az*

Atyában vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.” Jézus tudta, hogy mi van Nikodémus szívében, mint sok más emberében is: mind azt szerették volna megtudni, hogy miként léphetnek be Isten királyságába. Így, közvetlenül a szívében felmerülő kérdésre válaszolt

Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”

Jézus a Hegyi beszédben azt mondta a tanítványoknak, hogy *„Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”* Mint már említettem, a farizeusok egész életüket a törvény megtartásának szentelték, nemcsak a tízparancsolatot, hanem a Mishnát, a törvény magyarázatát, is megtartották.

Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe és megszülethetik ismét?”

Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.

Nikodémus az újjászületés folyamata felől érdeklődött. Mit értett Jézus az alatt, hogy víztől és Lélektől kell születni? A Lélektől való születést értjük, de mi a víztől való születés jelentése? Vannak akik azt állítják, hogy a bemeletésről beszélt, ami nélkül – legalábbis szerintük - nem láthatjuk meg Isten országát. Nem hiszem, hogy Jézus ezt értette e kijelentésén, mert tudom, hogy vannak olyan emberek, akik bemeletkeztek, megkeresztelkedtek a szertartásoknak megfelelően, de nem fogják meglátni a mennyek országát.

Vannak akik azt állítják, hogy a víz Isten Igéjére vonatkozik. Péter első levelének első fejezetében azt írja, *„hogy romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó igéje által“.* Tehát az Ige által születünk újjá. A János 15-ben pedig ezt mondja Jézus: *„ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek“.* A nagy teológusok körében is vita tárgya e kérdés, és két pártra szakadtak annak tekintetében.

Számomra úgy tűnik, hogy a víz általi születés a természetes születésünket jelentheti. A kis újszülött vízzel teli burokban van, amely kihat a gyermek világra jövelekor. Ez tehát az álláspontom ezzel kapcsolatban - annál is inkább, mert a szövegekörnyezetben Jézus azt mondta *„ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az“.* Tehát az ember két lehetséges születési módjáról beszél: a víztől való születés a testi születést, a Lélektől való születés pedig az újjászületést jelenti. Nem akarom ezt az elméletet erőltetni - ha a másik kettő jobban tetszik, válasszátok azokat. A választások nem fogja egy jöttányit sem befolyásolni az Istennel való kapcsolatokat.

Azt tudjuk, hogy ami testtől születik test az. Természetes születésünktől fogva nem vagyunk Isten gyermekei, hanem csak a Lélektől való újjászületés által válunk azzá. Pál apostol a Krisztusban levő életünkről azt mondta: *„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek.“*

Tehát csak egy új születés által válhatunk Isten gyermekeivé. Újjászületés nélkül mindenki olyan életet él, amelyet a testi kívánságai uralnak. A teste uralkodik az elméje felett, a lelke pedig halott. Ez a lélek éled fel akkor, amikor újjászületik, ezért hívják ezt a lélek születésének. Ezelőtt az elmém a test uralma alatt van: a fő érdeklődésem köröm arra irányult, hogy mit eszem, mit iszom és milyen ruhát veszek fel.

Amikor egy ember a Lélektől újjászületik, akkor a lélek feléled és uralni fogja az életét, az elméjét pedig a Lélek dolgai fogják betölteni: az hogy miként járhat Isten kedvében, hogyan dicsőítheti Őt, hogyan nyithatja meg az életét és a szívét Isten dolgai és Isten Lelke előtt. A Lélek uralma alatti ember jellemzői: étellel teli, békességben és örömben élő.

Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek

A „kell“ szóra különösen oda kell figyelni, mert ezzel a dolog lényegéhez érünk. Isten akarata szerint senki sem juthat be a mennyek országába a Lélek általi újjászületés nélkül. János evangéliumának első fejezetben olvastuk, *„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.“*

A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”

Isten Lelkének titokzatos munkája az életünkben felfoghatatlan számunkra és nehezen érthető, - egyszerűen csak tudjuk, hogy ott van és munkálkodik, mert látjuk életünkre gyakorolt hatását. Amikor gyerek voltam anyukám azt kérdezte, hogy látom-e a szelet? Azt válaszoltam, hogy persze. Mire ő: „Nem láthatod.“ „De igen“ – válaszoltam – „nézd ott kint hogy fújja a port!“ Azt válaszolta erre, hogy csak a szélfújás eredményét látom, nem magát a szelet.

Ugyanígy láthatom a Lélek munkájának eredményét - elhiszem, tudom, hogy a Lélek létezik, bár soha sem láttam, de érzem a hatását az életemben és a körülöttem levő emberek életében.

Nikodémus megkérdezte tőle: „Hogyan történhet meg mindez?“

Két kérdést is feltett eddig. Hogyan születhetik újjá az ember? És: Hogyan történhet mindez? Jézus nem válaszolja meg azonnal a kérdést:

Jézus így válaszolt: „Te Izráel tanítója vagy, és ezt nem tudod?

Bizony, bizony, mondom néked: amit tudunk, azt szóljuk, és amit láttunk, arról teszünk bizonyosságot, de nem fogadjátok el a mi bizonyágtételünket.

Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyiekről szólok nektek?

Mert nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia.

És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie,

Válaszában Jézus a keresztről beszél. Ismét figyeljünk a „kell“ szóra: *„úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie“*. Ha létezik a megváltásnak egy módszere, az csak az Emberfia keresztre feszítése által lehetséges. Nagyon érdekes Ószövetségi példát alkalmaz itt Jézus Mózes 4. könyvének 21. fejezetéből. Miután Izráel gyermekei nem léphettek be az Ígéret földjére, Mózes Edom felé vezette őket Moábon és Ammónon keresztül, hogy kelet felől jussanak be a földre. Az emberek azonban elkezdtek zúgolódni és panaszkodni Mózes ellen. *„...és így beszélt a nép*

Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt. Ezért mérgeeskígyókat küldött az ÚR a népre, és azok megmárták a népet, úgyhogy sok izráeli meghalt. Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és ellened szólunk. Imádkozz az ÚRhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért. Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha föltekint arra. Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.“

Ebben megtalálhatjuk a gyógyszerészetben használt szimbólum alapját: az oszlopra tekeredett kígyó a gyógyulást eredményezte. Az Írásban a réz mindig az ítélet szimbóluma, a kígyó pedig a bűnt jelképezi. A rézkígyó az oszlopon azt jelentette, hogy Isten ítéletet tartott bűneik felett - amint felnéztek a póznára, meggyógyultak és nem haltak meg. Ez egy érdekes megoldás Isten részséről az adott problémára. Vajon milyen folyamat zajlott le, miközben felnéztek a póznára? Mi okozta a gyógyulásukat? Nincs semmilyen fizikai vagy tudományos magyarázat rá. Ez egyszerűen Isten megoldása volt. Gondoskodásában azt mondta: „Nézzetek fel és élni fogtok!“

El tudom képzelni, hogy akkor is voltak keményfejűek Izráelben, akik a földön fetrengtek és vonaglottak a kígyómarás következtében, közel a halálukhoz. A barátjuk így szólt hozzájuk:

- - A tábor közepén Mózes felállította azt a rézkígyót, csak nézz rá és meggyógyulsz.
- - Ne mondj ilyet nekem, ember! Ez elképesztő, – válaszolták – nincs semmi értelme. Hogyan lehet az bármi hatással rám, ha én arra nézek? Mindjárt meg fogok halni, nem látod? Segítségre van szükségem!
- - Hát nézz fel oda!
- - Oh, hagyj! Hogyan segíthet az rajtam?

Látom amint vitatkoznak és közben meghalnak, mert nem értik, hogy miként segíthet rajtuk az, ha egyszerűen csak odanéznek a póznára.

Az emberek ostobák. Ha nem értik meg a teljes folyamatot, amely alapján Isten munkálkodik, nem fogadják el. Nem tudom nektek megmagyarázni, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit miként tisztíthat meg a bűneitektől és miként szülhettek újjá általa Isten gyermekeként. Annyit mondhatok csak, hogy ez így van, és működik. Ez Isten rendelése, végzése.

Amikor Jézust keresztre feszítették, magára vette Isten ítéletét a mi bűneinkért. *„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.“* És *„ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie...“* Amint Jézus ott fűgött a kereszten, Isten ítéletét vette magára a bűneinkért – vagyis helyettünk halt meg. Ugyanúgy, mint Mózes idejében - ha felnéztek az emberek a kígyóra, életben maradtak, úgy mi is - ha a keresztre nézünk, és hiszünk Jézusban, akkor életben maradunk.

... hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.

Isten megoldása elérhető számunkra, ha van hitünk. Mint a szél esetében: láthatjuk a hatását és az eredményét, de egyébként egy titok, mert nem tudjuk, hogy honnan jön és hová megy – így születik újjá az ember is a Lélektől. Isten Lelkének tevékenységét nem tudjuk teljesen megérteni, csak tudjuk, hogy létezik.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

A kulcs a Jézusba vetett hit - ezt kéri Isten azoktól, akik újjá akarnak születni. Akkor születél újjá, ha hiszed, hogy Jézus Krisztus a kereszthalál által felvállalta Isten ítéletét a bűneid miatt. Ha befogadod Őt az életedbe, akkor Isten Lelke által újjászülettél és Jézus Krisztusban egy új teremtmény, Isten gyermeke lettél, az Ő királyságának polgára.

Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.

Nem tudom miért van az, hogy úgy képzeljük el Krisztust, mint aki ítélni jött minket. Biztosan azért teszünk így, mert belátjuk, hogy bűnösök vagyunk. Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében, a 8.-ik fejezetben megkérdezte: „*Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk?*“ Isten nem azért küldte Őt, hogy elítélje a világot. Jézus nem azért jött, hogy elítéljen téged! Azért jött, hogy megmentsen. Istennek nem kellett elítélnie a világot, mert a világ már ítélet alatt van.

Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.

Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre,...

Hiszed-e ezt? Milyen dicsőséges üzenet ez Istent kegyelméről. Ez óriási mértékben bátorítja a lelkünket! Nincs ítélet azok számára akik hisznek Jézus Krisztusban. Mégis miért van az, hogy lépten nyomon elítéljük saját magunkat? Miért érezzük magunkat olyan sokszor legyőzve és elbátortalanodva, ha nincs ítélet azok számára, akik Jézus Krisztusban vannak?

... aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Mi az Ő neve? Jeshua, vagyis az Úr a Szabadító. Jézus felszabadítani, megmenteni jött - ezt jelenti a neve is. Jézus maga is egyértelműen kijelentette: „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.*“

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.

Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjenek a cselekedetei.

Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy kiténjék cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.”

Mi tehát az ítélet? Hogy az emberek nem jutnak világosságra. Isten őrizzen attól, hogy bárkinek a jövőben a Jelenések 20-ban leírt nagy fehér trónus előtt kelljen megállnia ítélet céljából. Akkor majd kinyitják az élet könyvet, és az abban leírt dolgok alapján hoznak ítéletet feletted. Isten előtt állsz mezítelenül, nyitottan, - csak egyetlen vádpont fog elhangzani. Isten nem fog végigmenni azon a listán, amely a hazugságaidról, a lopásaidról, a bűnös gondolataidról, cselekedeteidről szól – csak egy vádpont lesz: az, hogy nem fogadtad el Jézus Krisztust. „*Én vagyok a világ világossága*“, - mondta Jézus, de az emberek nem jöttek a fényre, és ezért ítéltetnek meg.

Nincs szükség arra, hogy Jézus elítéljen, mert már el vagy ítélve. A lényeg nem az, hogy gonosz dolgokat cselekedtél, hanem az, hogy visszautasítottad az egyetlen feltételt, amely alapján az emberek Istenhez jöhetnek, ami alapján az emberek bűnei megbocsáttathatók. Csak egy vádpont fog elhangzani. Jézus azt mondta: „... amikor (a Pártfogó (a Szentlélek)) eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mia a bűn ... a bűn az, hogy nem hisznek énbe bennem...” Ez lesz az egyetlen bűn, ami a lelkedet kárhozatra ítéli. Minden más, amit valaha is cselekedtél, megbocsáttatik, mert Krisztus meghalt a világ bűneiért, Isten ráhelyezte mindannyiunk bűnét, és az általunk megérdemelt büntetést. Az Ő halála teljesen megelégtette Istent az emberiség minden bűnéért. Egyetlen vádpontot állít majd Isten az ember ellen – hogy nem jött a világgosságra, hogy elutasította Isten gondviselését.

Jézus ezután elment tanítványaival együtt Júdea földjére, ott tartózkodott velük, és keresztelt.

Úgy tűnik, hogy a tanítványok elkezdték keresztelni az embereket.

János is keresztelt Ajonban, Szálim közelében, mert ott sok víz volt, és az emberek odamentek és megkeresztelkedtek.

János ugyanis még nem volt börtönbe vetve.

János tanítványai vitába szálltak a zsidókkal a megtisztulásról.

Odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: „Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az keresztel, és mindenki őhozzá megy.”

János így válaszolt: „Semmit sem szerezhet az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki.

Ti magatok tanúskodhattok arról, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem el.

Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé.

Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.

Gyönyörű kép ez János alázatáról, amint elfoglalja az őt megillető helyet: az ő dolga, hogy Jézusnak adja a tiszteletet és a dicsőséget.

Aki felülről jön, az felette van mindenkinek. Aki a földről való, földi az, és földiekről szól. Aki a mennyből jön (az felette van mindenkinek:)

és arról tesz bizonyosságot, amit látott, és hallott, de bizonyágtételét senki sem fogadja el.

Ez nagyon hasonlít arra, amit Jézus Nikodémusnak mondott: „Bizony, bizony, mondom néked: amit tudunk, azt szóljuk, és amit láttunk, arról teszünk bizonyosságot, de nem fogadjátok el a mi bizonyágtételünket. Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyiekről szólok nektek? Mert nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia.”

János arról beszélt, hogy Jézus lejön a mennyből, de bizonyágtételét senki sem fogadja el.

Aki befogadta bizonyágtételét, az pecsétet tett arra, hogy Isten igaz.

Amikor te befogadod az Ő bizonyágtételét, akkor egy pecsét kerül a szívedre, és tudod, hogy ez igaz. Isten Lelke az én lelkemnek tesz bizonyosságot Isten igazságáról. Vannak olyan dolgok, amelyekről egyszerűen csak tudom, hogy igazak. Az érdekes, hogy honnan tudom? Egyszerűen csak tudom - a Lélek pecsétje bizonyosságot tesz az igazságról!

Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mert annak ő nem mértékkal mérve adja a Lelket.

Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent.

Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Ez Keresztelő János utolsó bizonyágtétele Jézus Krisztussal kapcsolatban: *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van.”*

Amikor pedig megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő több tanítványt szerez és keresztel, mint János -

bár maga Jézus nem keresztelt, hanem a tanítványai -,...

Ez két dolgot is jelenthet: Jézus nem keresztelt, csak a tanítványai; vagy Ő csak a tanítványait keresztelte meg – a választás rajtatok áll.

...elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába.

Samárián kellett pedig átmennie,

és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek.

Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt.

Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: „Adj innom!”

Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enivalót vegyenek.

A samáriai asszony ezt mondta: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok?” Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal.

Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.”

Az asszony így szólt hozzá: „Uram, merítő edényed sincs, a kút is mély: honnan vennéd az élő vizet?

Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kút adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?”

Jézus így válaszolt neki: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”

Az asszony erre ezt mondta: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.”

Eddig a pontig ez az asszony kedvesen szemtelen volt Jézussal szemben. Nem egy olyan ember aki minden hátsó szándéktól mentes, sőt az erkölcsi élete is hagy némi kívánnivalót maga után. Bizonyára jól ismerték Sikárban a nem igazán szalonképes múltja miatt. Valószínűleg rossz hírneve volt a flörtölései miatt, de lehetséges, hogy abból a fajtából való, akinek van egy kis sütnivalója, és jól tud bánni a férfiakkal - minden férfi egy kihívás lehet számára.

Ahelyett, hogy Jézus kérésére csak egyszerűen fejet hajtott volna, és vizet adott volna neki, elindított egy beszélgetést. Azt is tudom, hogy a beszélgetés elején az asszony beszélgetésre való indítéka teljesen különbözik Jézusétól. Amikor Jézus az élő vízről beszél ezzel az asszonnyal, nem érti, hogy miről van szó, mint ahogy Nikodémus sem értette, hogy mit akar mondani Jézus azzal, hogy újjá kell születnie.

Jézus ismét lelki dolgokról beszélt, de ő csak a fizikai dolgokat értette alatta. Amikor Jézus arról beszélt, hogy „*Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik*”, az asszony a kút vizét értette ez alatt – Jézus azonban egy lépéssel tovább lépett és lelki síkon gondolkodott: lelki szomjúságról beszélt. Az ember három részből áll: testből, értelemből és lélekből. Létezik tehát a testi értelemben vett szomjúság, az érzelmi szomjúság és a lelki szomjúság.

Amikor Jézus azt mondta, hogy „*aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik*“, ez minden olyan fizikai dologra értendő, ami a birtokodban van vagy lehet. Mindig vannak olyanok, akik azt gondolják, hogy ha én ezt és ezt megtehetném, vagy megszerezhetném, akkor boldog és elégedett lennék. Mi az amit meg szeretnél tenni vagy megszerezni? Úgy tűnik, hogy az ember mindig maga elé tűz egy célt - ha azt eléri, azt megszerzi, akkor elégedett lesz – legalábbis így gondolja - és nem szomjazik többé soha. Jézus viszont világosan megmondta, hogy ez nem így van.

A saját emlékeidben kutatva biztosan találsz rá példát. Voltak már olyan időszakos céljaid, amelyekre azt mondtad: „Ha ezt megszerzem, akkor megelégszem.“ Volt egy idő, amikor nagyon sóvárogtam egy bicikli után, és azt hittem, hogy ha azt megkapom, akkor olyan boldog leszek, hogy egész életemben semmi mást nem fogok kívánni. Megkaptam a biciklit. Nemsokára szerettem volna egy sebességmérőt arra a biciklire, és ismét úgy éreztem, hogy ha az megvan, akkor már semmi más nem kell. És így tovább... Sok ilyen időszakos célom volt, amit elértem. De előbb-utóbb újra megszomjaztam, semmi sem tudott tartósan megelégtíteni.

Jézus viszont azt mondta, hogy „*aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.*“ Olyan lesz mintha a forrás belőled fakadna, egy benned levő kút.

Jézus így szólt hozzá: „Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza!”

Az asszony így válaszolt: „Nincs férjem.” Jézus erre ezt mondta: „Jól mondtad, hogy férjed nincs, mert őt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál.”

Most az asszony egész hozzáállása megváltozik. Már nem egy kis kacér flörtölővel állunk szemben, mert lehullt az álarc. Sok ember él álarc mögött: nagyon kedves és okos külsejük van. „Meg tudom oldani a dolgokat egyedül is, tudom, hogy hogyan érvényesüljek a világban, nincs szükségem segítségre!“ - mondogatják. De amikor ezt a álarcot letépi, mögötte látható a hatalmas szomjúság és szükség – minden embernek szüksége van Istenre, függetlenül attól, hogy ki az illető. Lehet, hogy úgy tesz, mintha nem lenne szükséged segítségre, mert ezt csak a gyenge emberek veszik igénybe: „Nem kell Isten, az erőseké a világ és én erős vagyok!“ Lehet, hogy kívülről igen csodálatra méltó vagy, de lenn a mélyben minden ember szíve Istenért kiált, függetlenül attól, hogy milyen álarcot visel.

Jézus levette az asszony álarcát, és ő rájött, hogy „Ezt az embert nem tudom becsapni, mert belém lát és tudja, hogy mi van bennem. Tudja rólam az igazságot, nem lehet átejteni, a lelkem nyitva van, látható számára.“

Az asszony ekkor így felelt: „Uram, látom, hogy próféta vagy.

A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.”

A kérdése valójában az, hogy „hol található meg Istent?“, ami minden emberben legbelül felmerül. Mindnyájunknak szükségünk van Rá, függetlenül attól, hogy milyen külsővel álcázzuk magunkat.

A hegy, amiről beszél a Samáriában található Garizim hegység, amelynek csúcsáról Izráel gyermekei az áldásokat jelentették ki, amikor bevonultak az Ígéret földjére. Szemben vele áll az Ébál hegység, amelyről az átkokat hangzottak el.

A szamaritánusok voltak azok, akik az asszír fogság után az északi királyság földjeit örökölték. A zsidók nem fogadtak be őket a judaizmusba a babiloni fogságból való visszatérésük után, mert nem tudták megbizonyítani családfájuk tisztaságát, mivel összeházasodtak az asszírokkal, tehát csak félig-meddig voltak zsidók. A zsidók nem engedték meg nekik, hogy segítsenek a templom újjáépítésében, és nem vehettek részt a templomi szertartásokban sem. A szamaritánusok ezért elkezdték a saját dicsőítő központjukat építeni a Garizim-hegyen, ahol áldozatokat is bemutatnak. Így a zsidók és a szamaritánusok között szakadék tátongott, nem nagyon érintkeztek egymással.

A szamaritánusok azt hangoztatták, hogy Ábrahám a Garizim-hegyen ajánlotta fel Istennek Izsákot, és azt is mondták, hogy ezen a hegyen építette fel Salamon a templomot, tehát ez az a hely, ahol Istent imádni kell. Ezért minden szamaritánust le akartak beszélni, hogy Jeruzsálembe menjen Istent imádni. „Isten ezen a hegyen van, itt kell őt imádni!“ – mondták. Ma kb. 1200 szamaritánus él még a földön, és ma is ez a hitvallásuk. Hamarosan ki fognak pusztulni, mert nem házasodnak más nemzetséggel, és a házasságok már lassan csak a rokonok között lehetségesek, ezért igen sok idióta gyermek születik. A mai napig is áldozati bárányt ajánlanak fel Istennek a Garizim-hegyen.

Az eredeti kérdés tehát így hangzott: Hol található meg Istent?

Jézus így válaszolt: „Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

Ti azt imádjátok, akit nem ismertek,...

Ez utóbbi kijelentés sok mai emberre is igaz.

mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad.

De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának.

Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Istent ott találod meg, ahol éppen vagy. Ő körülvesz minket, nem lehet helyhez kötni. Gyakran azt a hibát követjük le, hogy Istent egy helyhez kötjük: „Milyen dicső dolog, hogy ma este itt lehetünk Isten jelenlétében a templomban!“ - mondjuk. Egyrészt ez igaz, de másrészt nem igaz, hogy Isten csak itt a templomban található meg. Isten ott van veled az autódban, amikor vezetsz az otthonod felé, vagy amikor kiabálsz a gyerekeidre - mindenütt jelen van.

Sokkal jobban tudatosítani kell magunkban, hogy Isten jelenléte mindenütt valós, akárhol is vagyunk: „mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk“. Nem lehet Őt egy helyhez kötni akár a Garizim-hegyén vagy Jeruzsálemben, mert máshol is ugyanúgy jelen van, mint ott. Isten minden gyermeke szívében és életében jelen van, és mindannyiunkat körülvesz. Isten Lélek, és ha dicsőíteni akarod, akkor ezt lélekben kell megtenned.

Az asszony így felelt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.”

A „Krisztus“ a héber „messiás“ szónak görög fordítása.

Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

El tudjátok képzelni, hogy mekkora volt az asszony meglepetése?! „És én még flörtöltem vele!!!“
- gondolta.

Tanítványai éppen ekkor jöttek meg, és csodálkoztak azon, hogy asszonnyal beszél, de mégsem mondta egyikük sem: „Mit akarsz, vagy mit beszélsz vele?”

Az asszony pedig otthagya korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek:

„Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?”

Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.

Közben kérték őt a tanítványai: „Mester, egyél!”

Ő pedig azt mondta nekik: „Nekem van eledelem, amit egyem, amiről ti nem tudtok.”

A tanítványok erre egymást kérdezték: „Valaki talán hozott neki enni?”

Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.”

Ez egy nagyon érdekes kijelentés: „bevégezzem az ő munkáját“. A megváltás még nem volt befejezett munka, csak később a kereszten kiált fel: „Elvégeztetett!” Jézus egy küldetést teljesítő személy volt, akit az Atya azért küldött, hogy befejezze a megváltás munkáját.

Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.

A kút, ahol Jézus tartózkodott, Sikár határában, egy mező közepén volt, és a mezőkön arató munkások fején fehér turbán volt. Amint végignézték az emberek a mezőn, láthatták, hogy érkezett az aratás ideje, hiszen fehér turbánok mozogtak mindenütt. Jézus ezzel - lelki értelemben - arra célzott, hogy az éhes lelkek Istent keresik.

Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.

Mert ebben az esetben igaz a közmondás, hogy: más a vető, és más az arató.

Pál szerint van aki vet, más pedig öntöz, de a növekedést Isten adja.

Én elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.”

Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: „Megmondott nekem mindent, amit tettem.”

Amikor tehát a samáriaiak Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig.

Az ő szavának sokkal többen hittek,

az asszonyoknak pedig meg is mondták: „Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője.”

Két nap múlva pedig elment onnan Galileába,

bár maga Jézus tett bizonyosságot arról, hogy nincs becsülete a prófétának a saját hazájában.

Mégis, amikor Galileába érkezett, befogadták őt azok a galileaiak, akik látták mindazt, amit Jeruzsálemben tett az ünnepen, mivel ők is ott voltak.

Azután ismét a galileai Kánába ment...

Kána Názáret és a Galileai-tó között helyezkedik el, az utóbbitól kb. 20 mérföldre.

Azután ismét a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta. Kapernaumban pedig volt egy királyi tisztviselő, akinek betegnek feküdt a fia.

Kapernaum kb. 20 mérföldre volt Kánától.

Amikor meghallotta, hogy Jézus megérkezett Júdeából Galileába, elment hozzá, és kérte, hogy jöjjön és gyógyítsa meg a fiát, mert halálán van.

Erre Jézus ezt mondta neki: „Ha nem láttok jeleket és csodákat, nem hisztek.”

A királyi tisztviselő újra kérte őt: „Uram, jöjj, mielőtt meghal a gyermekem.”

Jézus erre így válaszolt: „Menj el, a te fiad él.” Hitt az ember a szónak, amelyet Jézus mondott neki, és elindult.

Annyira hitt abban, amit Jézus mondott, hogy nem is egyenesen haza ment, hogy megnézzze a fiát.

Még útban volt hazafelé, amikor szembejöttek vele a szolgálói a hírrel, hogy a gyermeke él.

Ekkor megkérdezte tőlük, hány órakor lett jobban. Azt mondták neki, hogy tegnap délután egy órakor hagyta el a láz.

Megállapította tehát az apa, hogy éppen abban az órában, amelyben ezt mondta neki Jézus: „A te fiad él.”

A történet kulcsa a tisztviselő hite: hitt Jézus szavának és nem aggódott többet.

És hitt ő, valamint egész háza népe.

Ezt pedig második jelként tette Jézus, miután megérkezett Júdeából Galileába.

Az ötödik fejezetben majd elhagyjuk Galileát és visszamegyünk Jeruzsálembe, valamint a betesda-i fürdőhelyhez. János elsősorban Jézus szolgálatának Jeruzsálemben történő eseményeit írja le. Kevés említés esik Galileáról, míg a többi evangélium elsősorban a galileai szolgálatról szól.